ያዊውን መንግሥት የሚናፍቀው? ... ሜዋ ገዳማዊ ሕይወትን በምን ሁኔታ ትቋቋመው ይሆን? ለሌሎች የመታዘዝና የማገልገል፣ ለፈጣሪዋ እንደ ገባችው ቃል ሆና የመገኘት፣ በበኣት ተወስኖ የመጸለይና ከቅዱሳኑ ጋር አንድነቷን የማጠንከር፤ . . . በተለይ ደግሞ፥ በገዳሙ በምንኩስና እግዚአብሔርን እንድታገለግል የተዘጋጀችለት የኣቡ ሰይፈን ተራዳኢነትስ? በሚቀጥሉት ምዕራፎች የምንመለከታቸውና መልስ የምንሰጥባቸው ጥያቄዎች ናቸው::

ምዕራፍ ሁለት

የመልኣካዊ ሕይወት ውጣኔ፣ ገድል -በገዳማዊ ሕይወት::

> እናንተ የተወደዳችሁ ደናግል ሆይ! የቅድስተ ቅዱሳን የእመቤታችን ድንግል ማርያም ልጆች ትሆኑ ዘንድ፤ የንጽሕናን ሕይወት ውደዱት::

በሕይወታቸው ቅዱሳኑን መስለው የሚኖሩት፤ የፋውዜያ ወላጆች ለመልካም ፍሬ በሰማያት የታጨችውንና፣ በፈቃደ እግዚአብሔር ከእነርሱ የተገኘችውን የበኲር ልጃቸው ፋውዜያን፤ በቤተ እግዚአብሔር ታገለግል ዘንድ መልካም ፈቃዳቸው ሆኖ፤ እነሆ ወደ ገዳም ገብታ መልኣካዊውን ኑሮ፣ ታላቁን ገድል አሐዱ አለች::

ከእማሆይ ማሪያ ጋር፥ ወደ አቡ ሰይፈን ገዳም የመጣችው፤ በዐቢይ ጾም፥ ሰሙነ ሕማማት በሆነ በኣምስተኛው ቀን በ፲፱፻፵፮ ዓ.ም. ነው:: ወደ መንበረ ፓትርያርክ ስልክ ደውለው፥ ፋውዜያ የተባለች ወጣት ለምንኩስና መምጣቷንና ምርጫዋ የአ.ሰ.ሴ.ገ. መሆኑ ሲነግሩ፤ በዚያ የነበሩት ሁሉ በምርጫዋ ተደነቁ:: ምክንያቱም የአ.ሰ.ሴ.ገ.፤ ከሌሎች የሴቶች ገዳማት ሁሉ በዕድሜ (ኣሮጌ)፣ በኣስተዳደር ድክመትና በኣጠቃላይ ለኣኗኗር ምቾት አልባነት ስለሚታወቅ ነው:: ስለዚህ፥ ለኣንቺ የሚሻልሽ በሓራት ዙዋይላ (Harat Zuwayla) የሚገኘው፤ የቅ.ድ.ማ.ሴ.ገ. ነውና፥ ወደዚያ ሂጂ፤ የሚል መልእክት ደረሳት:: እርሷ ግን ሰማያዊ ጥሪዋንና የኣቡ ሰይፈንን ቃል በማክበር፤ ከዚህ ወደ የትም እንደማትሄድ አሳወቀች::

> «እንግዲህ እነዚህን የሚያህሉ ምስክሮች እንደ ደመና በዙሪያችን ካሉልን፤ እኛ ደግሞ፥ሸክምን ሁሉ ቶሎም የሚከበንን ኀጢኣት አስወግደን፥ የእምነታችንንም ራስና ፈጻሚውን ኢየሱስን ተመልክተን በፊታችን ያለውን ሩጫ በትዕግሥት እንሩጥ፤ እርሱ ነውርን ንቆ በፊቱም ስላለው ደስታ በመስቀል ታግሦ በእግዚአብሔር ዙፋን ቀኝ ተቀምጦኣልና» (ዕብ.፲፪፥፩-፪)::

ፋውዜያ፥ የደናግል ሁሉ እናት የሆነችውን፣ የኣማላጇን የወላዲተ አምላክን ሕይወት፥ ሁሌም ከፊቷ አድርጋ በንጽሕናና በቅድስና መኖር በመቻሏ ደስተኛ ነበረች:: እመቤታችንም በምልጃዋ ከድካምና ከፈተና ተታደጋታለች:: ፋውዜያ በምድር እየኖረች፥ ዓለሟ ሰማያዊው መንግሥት ብቻ ነበር::

የመድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር በውስጧ ያደረው፥ ገና ከወላጆቿ ቤት ሳትወጣ ነበርና፤ ያለመሰልቸት በጾምና በጸሎት፥ ሙሉ ሕይወቷን፣ ያለ መቲረሕሲና፤ የእግዚአብሔር ንጹሕ መሥዋዕት አድርጋ በማቅረብ ተጋድሎዋን ጀመረች:: «መንፈሱና ሙሽራይቱም፦ ና ይላሉ:: የሚሰማም፦ ና ይበል:: የተጠማም ይምጣ፥ የወደደም የሕይወትን ውኃ እንዲያው ይውሰድ» (ራእይ ፳፪፥፲፯):: ከቡሩካን ቤተሰብ ተዘርታ፥ የሕይወት ውኃ ምንጭ እየጠጣችና በፍቅረ እግዚአብሔር እየተኰተኰተች ያደገችው፤ ይህች ለጋ ዕንቡጥ፤ እግሯ ወደ ገዳሙ ከመግባቱ፥ ወዲያው መልካም ፍሬዋ መታየት ጀመረ::

ይህን <u>መልካም ፍሬ ያስገኘላት ገድሏ</u>፥ ጥቂቶች ብቻ፤ ያውም ከዘመናት ተጋድሎ በኋላ የሚያገኙት ጸጋና ክብር ነው:: ይህም በመንፈስ ከፍ ያለች እንድትሆን ድጋፍ ሆኗታል:: ኀያል አምላክ ከጎኗ ነውና፤ ሰማያዊ ሀብት ለማካበት የማታደርገው ገድል አልነበረም:: «በበጎ ሥራ ሁሉ ፍሬ እያፈራችሁ በእግዚአብሔርም ዕውቀት እያደጋችሁ . . .» (ቆላስ.፩፥፲-፲፪):: እንደ ጸላኢ ፍላጎት ቢሆን ኖሮ (ወላጆቿም ይሆናል ብለው እንዳሰቡት)፥ ወዲያው ተደናግጣ ወደ መጣችበት ትመለስ ዘንድ፤ እግሯን ወደ ገዳም ካስገባችበት ሰዓት ጀምሮ ነበር ዕንቅፋቱን ያስቀመጠላት:: ሆኖም ግን፥ ቅዱሳኑ የወረሱትን የብርሃን ሕይወት ትወርስ ዘንድ፤ በምታደርገው ገድል ሁሉ፥ ፈታኝ እንዳያስደነግጣትና ጠልፎ እንዳይጥላት፤ በረድኤተ እግዚአብሔር ፈተናውን ሁሉ ታልፍ ነበር:: «. . . በዚህ ሁሉ ግን በወደደን በእርሱ ከአሸናፊዎች እንበልጣለን» (ሮሜ ፱፥፴፯)::

<u>የመጀመሪያ ቀን በበኣት</u>፦ የገጠማትን ፈተና ስትነግረን፤ ቀደምት ቅዱሳን አበውና እማት ካሳለፉት ፈተና አይተናነስም:: ይህንን የሕይወት ገጠመኟን የምትነግረንም፤ በጾምና በጸሎት ኀይል የጸና፥ የድል ባለቤትነቱንና፣ የሰይጣንን አቅመ ቢስነቱን፥ የድኅነታችን ምልክት የሆነው ትእምርተ መስቀል፤ እንደ ጢስ አብንኖ እንደሚያጠፋው እንረዳ ዘንድ ነው:: የለመኑትን የማይነሳ እግዚአብሔር፥ በጸሎት ከጠየቅነው፤ የሰይጣንን ጉምጉምታና ዛቻ እንደሚያርቅልን ጠንቅቀን እንድንረዳ ትፈልጋለች::

ወደ ገዳም የገባች ዕለት፤ የደረሰባትን እንዲህ ነግራናለች፦ *እዚህ እንደ መጣሁ፥ ለጥቂት ቀናት በኣት አልተሰጠኝም፣ የመጀመሪያዎቹን ሦስት ቀናትም ምንም ሳልበላና ሳልጠጣ ነበር ያሳለፍሁት:: ሆኖም ወቅቱ ዐቢይ ጾም ነበርና አልተሰማኝም:: እንደውም ጽኑ እንድሆን ያበረታኛል ብዬ አስብ ነበር:: ከዚህ በኋላ፥ በመንፈሳዊ ተጋድሎዋና በመልካም ምግባሯ የታወቀችው አረጋዊት፤ እማሆይ ታዋክሊያ*[18] *(Tawak-*

---

18 እማሆይ ታዋክሌያ የመነኰሰችው በ፲፱፻፴፮ ዓ.ም. የቅዱስ ጳውሎስ ገዳም አገልጋይ በሆኑት በብፁዕ አባ ብሶይ አማካይነት ነው:: በ፲፱፻፶፮ ዓ.ም. አረፈች::

ትኩስ ነገር አዘጋጅታ ታጠጣኛለች:: ምግቧን ታጋራኛለች[19]:: ወቅቱ ብርድ ስለ ነበረ፥ ሰውነቴ እንዲሞቅ፤ (ፀya) በበኣቷ አስጠጋችኝ::

በዚህ ሁኔታ ስኖር፥ ከእርሷ ቀጥሎ ደግሞ ወደ በኣቷ የወሰደችኝ፤ እማሆይ ማርታ[20] ነበረች:: እኔ ባልቀበለውም፤ አባቴ ወደ ቤትሽ ተመለሺ፤ እያለ ብዙ ደብዳቤ ይጽፍልኝና ከመጣሽ በኣትሽን አዘጋጅልሻለሁ እያለም ቃል ይገባልኝ ነበር:: ከጊዜያት በኋላ፥ ሁለተኛው ፎቅ ላይ በኣትእና ለመኝታዬም አሮጌ ሶፋ ተሰጠኝ:: በኣቱ ለዘመናት ሰው ያልኖረበትና የማይመች ነበር:: በተቻለኝ ዐቅም አጽድቼ ገባሁበት:: ሻማም ሆነ ኩራዝ ባለመኖሩ ጭለማው በሌሊት ያስፈራል:: ሆኖም የራሴ በኣት እንዲኖረኝ የፈቀደልኝ አምላኬን በጸሎት እጅግ አመሰገንሁት:: ሌሊት ስተኛም ከላይ የምደርበው ምንም ስለሌለኝ፤ ለብሼው የዋልሁትን ልብስ አውልቄ እንደ አንሶላ እለብሰዋለሁ:: በዚህም ደስተኛ ነበርሁ::

<u>የርኩሳን መናፍስት ውጊያ</u>፦ እኩለ ሌሊት ላይ፥ ጥቍር የሆነ አውሬ ከፊቴ መጣብኝ:: እግሮቹ መሬት ላይ ሆነው ጭንቅላቱ ጣርያውን ነክቷል:: ቀንዶች አሉት፣ በእጁም ቢላ ይዟል:: ዐይኖቹ እንደ ደም የቀሉ ናቸው:: ሊያስደነግጠኝ፥ <u>ገና ከመምጣትሽ በኣት አግኝተሻላ?! በዚህ ሰላም አገኛለሁ ብለሽ እንዳታስቢ፤ እኔ አልተውሽም</u> ብሎ በሚያስፈራ ሁኔታ ቢላውን ሲወረውረው፤ ደንግጬ «ኀይለ እግዚአብሔር! ኀይለ እግዚአብሔር! . . . አድነኝ!» እያልሁ ከሶፋው ወርጄ ወደቅሁ::

መሬት ላይ እንዳለሁ፥ ሰውነቴ በድንጋጤ ይንዘፈዘፋል:: በኣቷ ከእኔ በኣት ጎን የሆነው፤ እማሆይ ታዋክሌያ ጩኸቴንና የመውደቄን ድምፅ ስትሰማ፤ መጥታ በሩን ብታንኳኳም፥ ከድንጋጤዬ ብዛት ተነሥቼ ልከፍትላት አልቻልሁም:: በቢላ ሰርስራ ከፍታ ስትገባ ሰውነቴ እንደ በረዶ ቀዝቅዞ መሬት ወድቄ አገኘችኝ:: ጥቂት እስኪሞቀኝ ድረስ አቅፋኝ ከቆየች በኋላ፥ እመምኔቷ እማሆይ ኬርያ ዋስፍ ዘንድ ወሰደችኝ:: የሆነውን ስነግራት ጸሎት አድርሳ ቅብዐ ቅዱስ ቀባችኝ:: ፍርሓቴ ስላልወጣልኝ፤ እማሆይ እባክሽ ከኣንቺ ጋር ልተኛ አልኳት::

እርሷም እንዲህ መፍራት የለብሽም:: ልምድ እንደሌለሽ ስላወቀ ነው ይህን ያደረገው:: ሰይጣን እንደ ገለባ የቀለለ፣ እንደ እርጥብ ሣር የተልፈሰፈሰ ነው:: በፊቱ ላይ በትእምርተ መስቀል ብታማትቢበት ጥሎሽ ይጠፋል:: ስለዚህ ተረጋግተሽ ወደ በኣትሽ ሂጂና ተኚ፤ ስለተባልሁ እሺ ብዬ ተመለስሁ:: ፍርሓቴ ስላልለቀቀኝ፥ ቅዱስ መስቀሉን በእጄ እንደ ጨበጥሁ ተጋድሜ እንዲሁ እንቅልፍ ሳይወስደኝ ነጋ:: በሌላ

[19] ያን ጊዜ የማኅበር/የፍቅር አመጋገብ ሥርዓት (አጋፔ) በገዳሙ ባለመጀመሩ፤ እያንዳንዳቸው መነኰሳይያት በየበኣታቸው ለየግል ነበር የሚመገቡት::

[20] እማሆይ ማርታ፥ በጌርጋ ወረዳ ቢንጋክ ከተባለ ቦታ የመጣች ስትሆን፥ ገዳም የገባችው በ፲፱፻፵፪ ዓ.ም. ነው:: ከኣል-ሞኻራቅ የቅድስት ማርያም ገዳም በመጡት አባ ገብርኤል እጅ ምንምኵስናን ተቀበለች:: ታኅሣስ ፲፱፻፹፭ ዓ.ም. አረፈች::

ጊዜ ደግሞ፥ ሌሊት ተነሥቼ ስሰግድ፤ ከፊት ለፊቴ ብዙ እባብና ጊንጦች መጡብኝ:: መጀመሪያ ሳያቸው «ቤቱን አጽድቼዋለሁ፥ እነዚህ ደግሞ ከየት መጡ?» ብዬ አሰብሁ:: ከዚያ በኣቴን ጥዬ ስወጣ፥ በሩ አጠገብ እንዲት እማሆይ አግኝቼ እባክሽ ድረሺልኝ ብዬ የሆነውን ነገርኳት:: እርሷም ልትፈሪ አይገባሽም፤ ከዚህ በኋላ ከመጡብሽ በትእምርተ መስቀል አማትቢባቸውና ይጠፋሉ አለችኝ::

በሚቀጥለው ሌሊት ደግሞ እየሰገድሁ ሳለሁ፥ አንድ ትልቅ እባብ መጥቶ በግንባሬ ልካው ምንም አልቀረኝም ነበር:: ወዲያው ደግሞ የተለያየ ቅርፅ ያላቸው ብዙ እባቦች መጡ:: በጸሎትም በምክርም ይደግፈኝ የነበረው፥ የዚህ ገዳም ማኅበር አበ ንስሐ የሆነው አባ መቃርስ አል-መቃሪ፥ ካሁን በኋላ ሳትፈሪ ስግደትሽን ቀጥዪ፤ የሚመጡብሽንም ሳትሳቀቂ በግንባርሽ ንኪያቸው እንጂ ስግደቱን አታቋርጪ:: ምንም አያደርጉሽም አለኝ:: «የእውነት፥ ነፍስ ያላቸው እባቦችና ጊንጦች ናቸውኮ!» ብዬ ስከራከረው፥ የፈለገ ነገር ይሁኑ:: ዝም ብለሽ በግንባርሽ ንኪያቸው አልሁሽ እንግዲህ! አለኝ:: የኣባትን ምክር መስማት፥ መንፈሳዊ ሕግ ነውና[21]፤ ሳለመተላለፍ ስልብቻ ነበር እሺ ያልሁት:: ሆኖም ግን በትእዛዙ መሠረት መስቀሌን በእጄ ይዤ ስሰግድ ፈታኞቹ ይጠፉልኝ ጀመር:: ጸሎት የሰይጣን መመከቻ ታላቅ የጦር ዕቃ ነውና፤ ጠላትን በትዕግሥትና በትጋት ድል እንነሳዋለን::

አንድ ሌሊት፥ ድቅድቅ ያለ ጨለማ ስለ ነበረ፥ ኩራዝ አብርቼ ይዤ ከበኣቴ ወጥቻለሁ:: እንዴት እንደሆነ ባላውቅም፥ ኩራዙን የሆነ ነገር አጠፋብኝ:: ከዚያም የተለያዩ ቀለማት ያሏቸው አውሬዎች ዙሪያዬን ከበው፥ በጣም እየተንጫጩ ደበደቡኝ:: እኔም «ኀይለ እግዚአብሔር አድነኝ!» ብዬ ጸለይሁ:: ወዲያው አንድ ኀይል ከእነርሱ መካከል አውጥቶ ወደ በኣቴ ሲያስገባኝ ተሰማኝ:: እኔም «አሁን ዐላማችሁንና ተግባራችሁን ተረድቼዋለሁ:: ድክመታችሁንም በኀይለ እግዚአብሔር አይቻለሁ» አልሁ::

አንድ ጊዜ ደግሞ፥ በሌሊት ተነሥቼ ወደ መዓድ ቤት ሄድሁ:: በጋዝ ተሞልቶ የሚሠራ ምድጃ ለኩሼ፥ የእሳቱን መጠን ለመጨመር ስሞክር፤ ሳላስበው እሳቱ ተወርውሮ ጋዝ ዕቃው ላይ አረፈና ቦግ ብሎ ነደደ:: ከነበርሁበት ጥግ ሮጬ ልውጣ ብል፥ በነዲዱ መካከል ማቋረጥ ሆነብኝ:: የእሳቱ ኀይል እየጨመረ ኮርኒሱን ማቃጠል ጀምሯል:: በተቻለኝ ድምፄን ጮኽ አድርጌ «የእግዚአብሔር ሰማዕት አቡ ሰይፊን አድነኝ! ታላቁ ሰማዕት ባርያህን አድናት፣ ፈጥነህ ድረስና ገዳምህን ከመቃጠል

[21] እያንዳንዳቸው መነኰስ ወይም መነኵሲት፤ ከኣበ ንስሓቸው ለየራሳቸው የሚሰጣቸው፤ የኑሮ መመሪያ ወይም ቀኖና (Qanun Ruhi) አላቸው:: ይህም፦ የምግባቸው መጠንና አመጋገባቸው፣ ሥራ፣ መንፈሳዊ ንባብ፣ በየበኣታቸው የሚደረግ የግል ጸሎትና መዝሙር መድገም፣ ስግደት ነው:: በእርግጥ መነኵሴ ብቻ ሳይሆን ማንኛውም ክርስቲያን፤ የሚመራበት መንፈሳዊ የኑሮ ሕግ ሊኖረው ግድ ነው:: ይህም የሚወሰንለት በንስሐ አባቱ አማካይነት ነው:: /Christine Chaillot, The Coptic Orthodox Church: A Brief Introd/n to its Life & Spirituality (Paris:Inter-Orthodox Dialogue,2005),p.144./

ታደገው» አልሁ። ወዲያው ለማዕቱ አቡ ሰይፉን መጥቶ በእሳቱ ላይ ሲያማትብበት እሳቱ ጠፋ። በረድኤተ እግዚአብሔር ተደስቼ፤ ገዳሙ ከመቃጠል በመትረፉ ለፈጣሪዬ ምስጋና አቀረብሁ። የሆነውን ሁሉ ለእመምኔቷ ስነግራት፣ «ጠላት ብዙ ሙከራዎችን ቢያደርግም ጉዳት ሊያደርስብሽ ዐቅም አላገኘም፣ እግዚአብሔር ከአንቺ ጋር ነው» አለችኝ።

ጠላት በአካል ገዝፎ እየመጣ መታገሉ አልሆን ሲለው፣ በረቂቅ ደግሞ ሲፈትነኝ ጀመረ። ይኸውም፦ በገዳሙ ብዙ የሥራ ኀላፊነት ስለሚሰጠኝና፣ ብዙ ጊዜዬን ከበአቴ ውጭ ማሳለፌን፣ የግል ጸሎቴን ለማድረስና ለስግደት ጊዜ ማጣቴን እያሳሰበ፤ የዚህ የዚህ እዚያው ያባቴ ቤት ይሻለኝ ነበር፣ በማሰኘት ነው። ስለዚህ ወደ ቤተሰቦቼ ብመለስ እንደሚያዋጣኝና ለመነኩሴ እንደሚገባው በጸሎት ተግቼ መኖር እንደምችል ተሰማኝ፣ ወደዚህ የመጣሁት ለጸሎት እንጂ ለአገልግሎት አልነበረም በሚል ሐሳብ ተወጠርሁ። ወደ ቤተሰቦቼ ለመመለስም ወሰንሁ። መንገዴን እንዲመራኝ ወደ እግዚአብሔር በጸሎት በጠየቅሁ ጊዜ፣ አቡ ሰይፉን በሕልሜ ተገልጦ «ወደ ቤት እመለሳለሁ የምትዪው፤ ወላጆችሽ ሲሞቱ እንዴት ልታደርጊ ነው? ከገዳሙ የወጣ መነኩሴና ከባሕር የወጣ ዓሣ አንድ ናቸው። እዚሁ ቆዪ። በአገልግሎትሽ ብዛት የምታገኚው ደስታና በረከት አለሽ። ሁሌም በእንቅስቃሴሽ ሁሉ፣ ዝማሬን ከአንደበትሽ አትለዪ። ከመዝሙራት ውስጥ ልብሽን የሚማርከውንና የሚያረጋጋሽን ደግሞ በቃልሽ አጥኚው» አለኝ።

በፍቅሩ የያዘኝና የደገፈኝ አምላኬን ስለ ምክሩ አመሰግነዋለሁ። ከዚያ ቀን ወዲህ፤ ባገኘሁት ትርፍ ጊዜ ሁሉ መዝሙር ማጥናትና ውዳሴ ማርያምንም ዘወትር በኪሴ መያዝ ጀመርሁ። ምን ሥራ ቢበዛብኝና ስደክም ብውል እንኳን፤ በገነት የምኖር እስኪመስለኝ ደስ ይለኝ ጀመር።

የመታዘዝ ፍሬ (በረከት)፦ ትጉሕዋ የእግዚአብሔር ባርያ፣ በሙሉ ልብና በተረጋጋ መንፈስ ሆና፣ መልአካዊ ሕይወቷን ቀጠለች። የሰይጣንን ፈተናም ስለ ተለማመደችው፤ በፍርሐት ሳይሆን በትጋት መቋቋሟን ቀጠለች። ጸሎቷም በአንደኛ ተሰሎንቄ ፭፥፰ እንደ የተጻፈው፣ «የሚያንቀላፉ በሌሊት ያንቀላፋሉና፣ የሚሰክሩም በሌሊት ይሰክራሉና፤ እኛ ግን ከቀን ስለ ሆንን፣ የእምነትና የፍቅርን ጥሩር የመዳንንም ተስፋ እንደ ራስ ቁር እየለበስን በመጠን እንኑር» ነው። ከአረጋውያኑም ሆነ ከወጣንያኑ መነኮሳይያት ጋር በሰላምና በፍቅር ትኖራለች። ባልንጀራህን እንደ ራስህ ውደድ፤ በሚለው ትእዛዘ እግዚአብሔር በመመራት፣ ሁሉንም እንደራሷ ትወዳቸው ነበር። በአትሕቶ ርእስና በታዛዥነት መልካም አርአያችን ነች። እንማርበት ዘንድ፣ የልምዷን ትውስታም እንዲህ በማለት ታካፍለናለች።

በመጀመሪያው ገዳማዊ ሕይወቴ የሆነውን ልንገራችሁ አድምጡኝ ልጆቼ። አንድ ቀን በበአቴ ሳለሁ አንዲት መነኩሲት መጥታ «አንቺ ወጣኒት! ነይና በረንዳ

ውን ጥረጊ» አለችኝ። እሺ እናቴ! ብዬ ገና መጥረጊያውን ከመያዜ «ወጣኒት! ተይው በቃ» አለችኝ። እሺ እናቴ! ብዬ ተመልሼ ወደ በአቴ ገባሁ። ደቂቃ ሳትቆይ መጥታ፣ በሬን በጣም አንኳኳችና «አንቺ ወጣኒት! ነይ በረንዳውን ጥረጊ» አለችኝ። እሺ ብዬ ወጥቼ መጥረግ ስጀምር፣ መልሳ ደግሞ ተይው አለችኝ። አሁንም ቀምጬ ተመልሼ በአቴ ገባሁ። በአንድ ቀን ውስጥ፣ ጥረጊ-አትጥረጊ ስትል መጥረጊያዬን አስደጋገመችብኝ። ከዚያም ለመጨረሻ ጊዜ መጥታ «በጥሩ ቤተሰብ እጅ ማደግሽን ብዙ ጊዜ መስክረሻል። ገዳሙ፣ አንቺን ገዳማዊ ሕይወትና ሥርዓት ለማስተማር ብዙ አይጠበቅበትም» ብላ አመሰገነችኝ።

በዚህ ሁኔታ የእናታችን ትዕግሥት፣ ትሕትና፣ ታዛዥነትና ጽናት በገዳሙ እንደ መልካም መዓዛ ናኘ። ከዚህ በኋላም አመክሮዋን ስለ ፈጸመች፣ መመንኮስ የምትችል መሆኑን፤ እመምኔቷ አሳወቀቻት። በእምነታቸው የጸኑ መነኮሳት፤ ጸጋ መንፈስ ቅዱስ ስለሚያድርባቸው በሥራቸው ሁሉ ይራዳቸዋል። በዚህ ሐሴት ስለሚያደርጉ ለሚሸከሙት ቀንበር ድካም አይሰማቸውም። አገልግሎት ሲሰጡም ሆነ፤ በጸሎት ሲተጉ ያለ መታከት ነው። እግዚአብሔር በቀንም በሌሊትም ከእነርሱ ጋር ነውና፣ የተራበ አእምሯቸውንም በመንፈስ ይመግባቸዋልና፤ ጸጋቸው እየበዛ ሐሴትም እያደረጉ፤ በመጋደል የሥጋ ዕረፍታቸውን ይጠብቃሉ።[22]

ቡሩክ ሥርዓተ ምንኩስና፦ «ነገር ግን የባርያይቱ ልጅ እንደ ሥጋ ተወልዶአል። የጨዋይቱ ግን በተስፋው ቃል ተወልዷል። ይህም ነገር ምሳሌ ነው» (ኤፌ.፬፥፳፫-፬)። ፋውዚያ ጥቅምት ፲፯ ቀን ፲፱፻፶፯ ዓ.ም. ጠዋት ምንኩስና ተቀበለች። ሥርዓቱ የተፈጸመላት፣ በወጣኒነት በቆየችበት በአሮጌዋ ካይሮ በሚገኘው አ.ስ.ሴ.ገ. ነው። ያን ጊዜ፣ በገዳሙ ውስጥ ቤተ ክርስቲያን ባለ መኖሩ ምክንያት፤ ከገዳሙ በአፍአ በሚገኘው የአቡ ሰይፉን የሴቶች ቤተ ክርስቲያን፤ በመንፈሳዊው አባት አባ መቃርስ አል-መቃሪ እጅ ሥርዓቱ ተፈጸመላት። ስለ አፈጻጸሙ እንዲህ ብላናለች፦

በሥርዓቱ ዋዜማ ቀኑን ሙሉ ገዳሙን ስናጸዳ ዋልን። ማታ ደግሞ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የየግል ጸሎታችንን ስናደርስ ቆይተን፣ የሌሊት ኪዳን ጸሎት ተጀመረ። በዚያ በመጨረሻው ሰዓትም እንኳን ቢሆን፣ የተረሳ ኀጢአቷን ያስታወሰች ወጣኒት ብትኖርና መናዘዝ ቢያስፈልጋት በሚል፤ የንስሐ አባታችን ከአጠገባችን አልተለዩንም። ሥርዓተ ጸሎቱ እንደ ተፈጸመልን፤ ከአባታችን ጀምሮ እያንዳንዳቸው በዚያ የነበሩ እኅቶች፣ ዛሬ እያንዳንዳችሁ አዲስ እንደ ተወለደ ሕፃን ናችሁ። ኀጢአታችሁን ተናዛችሁና ከበደል ነጻ ሆናችሁ ለመኖር ራሳችሁን አዘጋጅታችኋልና። ይህን (የጸጋ) ልብስ የለበሰ ሁሉ የተቀደሰ ነው ይሉን ነበር።

[22] ታላቁ ቅዱስ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ።

ድሮ በእኛ ዘመን፥ ሥርዓተ ምንኵስና ሲፈጸም፤ እንደ ሞተ ሰው ምንጣፍ ላይ እንተኛና፥ በምንጣፉ ይሸፍኑናል (ይጠቀልሉናል)። ከዚያ ከዓለሙ መለየታችንን የሚያጠይቅ ጸሎተ ፍትሐት (ለሞተ ሰው የሚደረግ ጸሎት) ይደረግልናል። እኔ በምንጣፉ ተጠቅልዬ ሳለሁ፤ በዕንባ እየታጠብሁ ወደ እግዚአብሔር እጸልይ ነበር። «አምላኬ ሆይ! እኔስ ለዚህ ክብር የምበቃ ሰው አልነበርሁም። እኔ ለአንተ ምንም ማድረግ የማልችል ደካማ ሰው ስሆን፥ አንተ ግን እኔን ለማዳን ስትል፥ ቅዱስ ደምህን ያፈሰስህልኝ ነህ። በፍቅርህ የደገፍኸኝ፣ የተሸከምኸኝ አንተ ነህ። አሁንም በቸርነትህ ብዛት ረድተህ፤ ለሁሉ ነገርና በሁሉ ዘንድ የምትሁ አድርገኝ። ሕያውነቴ በአንተ ዘንድ ብቻ ይሁንልኝ» እያልሁ፤ በአንድ ወገን ደስታ፣ በሌላ ወገን ደግሞ አይገባኝም ባይነት ተደበላልቀው ያስለቅሱኝ ነበር። ያ ዕለት፥ ለእኔ ፍጹም የማይዘነጋና ልዩ ነው።

እመምኔታችን «ኄራኒ (Erene)» ብላ ስም አወጣችልኝ። «ኄራኒ»፥ በእመምኔቷ ዘንድ በጣም ተወዳጅ የነበረችና፤ እኔ ከመምጣቴ በፊት በሥጋ ሞት የተለየቻቸው መነኩሲት ስም ነው። እመምኔቷ፥ እንደ ነገረችኝ ከሆነ፥ እማሆይ ኄራኒ ሌሊቱን በትጋት ስትጸልይ አድራ ቀኑን ደግሞ በቅንነት ስታገለግል የኖረች ታላቅ እናት ናት። ዕረፍቷ ሊደርስ አካባቢ የፈውስ ጸጋ ተሰጥቷት ነበር። ቢሆንም ግን በእመምኔቷ አስገዳጅነት ካልሆነ በስተቀር ከሰው ጋር አትገናኝም። ከገዳሚም አንድም ቀን ወጥታ አታውቅም። ብትታመም እንኳን በፍጹም አትወጣም። ማታ ማታ ትልቅ-ትንሽ፣ አዲስ-ነባር፣ ታማሚ-ጤነኛ፤ ሳትል በየበአቱ ዞራ መነኰሳይያቱን ትጎበኛለች። ዐቅም ለሌላቸው ውኃ ትቀዳለች። «ተርቤ አብልታችሁኛልና፣ ተጠምቼ አጠጥታችሁኛልና፣ . . .» ተብሎ እንደ ተጻፈ፥ (ማቴ.፳፭፥፴፭)።

መስቀልህን እንድሸከም ከፈለግህ፥ ሕመም እንዳታመጣብኝ አደራህን። አልጋ ላይ ከዋልሁ፥ ተገልጋይ እንጂ አገልጋይ መሆን አልችልምና። እንቶቼም በእኔ ልይ ነበር። ጸሎቷን የሰማ እግዚአብሔርም እንደ መሻቷ አደረገላት። ዕረፍቷ መቃረቡን የገለጸላትም ሦስት ቀናት ሲቀሯት ነው። ስለዚህ በዕለቱ ቤተ ክርስቲያን ሄዳ አስቀድሳና ቈርባ፤ ስትመለስ አልጋዋ ላይ ጋደም እንዳለች፤ ያለ ምንም ሕመምና ስቃይ፥ በሰላም አረፈች። የጸሎቷ በረከት በእኛም አድሮብን ይኑር! አሜን።

__ጸሎትና ዝማሬ፦__ ጣማፍ ኄራኒ (ፋውዜያ) ገና በልጅነት ዕድሜዋ፤ እናቷ ቤት ሳለች ነበር፥ የቃል ጸሎትና ዝማሬ፥ ማጥናት የጀመረችው። መምህሯ በአጥቢያቸው የነበሩ ሞዓልም[23] አዙዝ የተባለ ሰው ነበር። የምታገኘውን የኪስ ገንዘብ ሁሉ የምታውለው ለዚህ ዐላማ ብቻ ነው። ለዝማሬ ያላት ፍቅር፥ በዚያው አድጎና ጠንክሮ፤ ከምንኵስናዋ በኋላም፥ ቀጥሏል። ከመነኰሰች በኋላ፥ በዝማሬ የሚረዷት መምህራን ሊቀ ሞዓልም

23 {Mo'alem፦ መምህር ማለት ነው።}

ሚካኤል፣ ሞዓልም ቴዎድሮስና ሉዊስ ነበሩ። ይህን ትምህርት እንድትገፋበት ያደረጋት፤ __ዝማሬ፥ የቤተ ክርስቲያን ሀብትና ጥሪቷ ነው__ ብላ ስለምታምን ነው።

እናታችን ኄራኒ ከምንኵስናዋ በኋላ፥ ገድሏን የፈጸመችው በልግሥና፣ በትሕትናና በፍቅር ለሁሉ በመታዘዝ ነው። በተለይ ለአረጋውያንና ለሕሙማን እኅቶች ልዩ እንክብካቤ ታደርግላቸው ነበር። ስለዚህ፥ ቀደም ብሎ በነበሯት ኀላፊነቶች ላይ፥ የእመምኔቷ እማሆይ ኬርያ ረዳትነት ተደረበላት። በገዳማዊ ሕይወቷ፥ ጠባቂ መላእክት እንዴት ይራዷት እንደ ነበርም ነግራናለች፦

__ጠባቂ መልአክ፦__ የሥራ ምድቤ፥ ከበአቴ ራቅ ያለ ቦታ ነበር። ሌሊት በዓሥር ሰዓት ተነሥቼ ሄጄ፤ ሥራዬን ስሠራ እውልና፥ ማታ በአምስት ሰዓት ወደ በአቴ ስመለስ፥ ከባድ ድካምና የሰውነት ዝለት እየተሰማኝ ነው። ልተኛ ስዘጋጅም፥ አሁን እንዴት ብዬ ነው ለጸሎት መነሣት የምችለው? ቀሪው ሰዓቴ ለዕረፍትና ለጸሎት በቂ ይሆንልኛል? ብዬ አስባለሁ። እያንዳንዷ መነኩሲት፥ ያለ ቀስቃሽ ራሷ መነሣት ስላለባት፥ ዕንቅልፍ ይጥለኝ ይሆን? ብዬም እጨነቃለሁ። ያኔ ሰዓትም ሆነ፥ ለነግህ ጸሎት የሚያነቃ ደወል አልነበረንም። ሆኖም ረድኤተ እግዚአብሔር ከእኔ ጋር ነውና፥ ልክ ሲነጋ፤ ሦስት ጊዜ ኄራኒ-ኄራኒ-ኄራኒ! ተነሽ ጸልዪ፤ የሚለኝን ድምጽ እሰማለሁ። ታድያ ስነቃ የሚሰማኝ፤ ለአራት ብቻ ሳይሆን ለስምንት ሰዓታት እንደተኛሁ ሆኖ ነው።

ልክ ከዕንቅልፌ ነቅቼ ዐይኖቼን ስገልጥ፤ ከበላዬ ሊቀ መላእክት ይታየኛል። ከነቃሁ በኋላ ደግሞ፥ በመኝታዬ ግርጌ በኵል ይዞርና ይቆማል። ልክ ከአልጋዬ ስወርድ ይሰወራል። ከዚህ በኋላ ምንም ዐይነት ድካም ሳይሰማኝ ጸሎቴን አደርሳለሁ። በዚህ ሁኔታ፥ በየዕለቱ በተመሳሳይ ሰዓትና መንገድ መልአክ ያነቃኛል። አንድ ቀን አንተ ማን ነህ? ስለው፥ «እኔ ሁሌም የማልለይሽ ጠባቂ መልአክሽ ነኝ» አለኝ።

ቀን ሙሉ ስሠራና ስደክም ውዬ፤ ሌሊት ለጸሎት ስዘጋጅ ግን፥ በዚህ ሁኔታ አዲስ ኀይል አገኛለሁ፣ ሌሊቱም ሳይታወቀኝ ይነጋል። ምን ብታክትና ሰውነቴ ቢዝል፤ እጆቼን ለጸሎት ሳነሣ ሁሉንም እረሳዋለሁ። ከእግዚአብሔር ጋር ተነጋግሬ ሳልጠግብ፤ ጊዜው ያልቅብኛል። እናንተ ዕድለኞች ናችሁ፤ ከፈጣሪ ጋር ለመነጋገር ሰፊ ጊዜ አላችሁ። እኔ ግን ኀላፊነቴን ለመወጣት ከላይ ታች ስንከላወስ፤ ለፈጣሪዬ ጊዜ አላገኘሁም። ጊዜዬን በከንቱ እያጠፋሁ ነው ስል እጨነቃለሁ። አብራችኋት ልትኖሩ የመጣችሁላትን እጅግ የምትወዷትን እናት፥ በብዙ ጸሎት ማነጋገር አለመቻል ብኩንነት ነው።

በእግዚአብሔር ቤት፥ ያለ ዕረፍት ማገልገልና የምስጋና ጸሎት ማድረስ፤ የሚያስገኘውን በረከት እየተረዳሁት መጣሁ። ያለ ማጕረምረም፣ ያለ መሰልቸትና ያለ ምንም ዐይነት ቅሬታ፤ ይልቁንም በደስታና በምስጋና እጅበን የሠራነው ሥራ በእግዚአብሔር ዘንድ የጠየቅነውን ብቻ ሳይሆን፤ ያልጠየቅነውንና ያላሰብነውን ሁሉ

ጨምሮ እንደሚያስጠን በእውነት እነግራችኋለሁ። ወጣት መነኩሲት በነበርሁበት ጊዜ፣ የገዳሙ ኀላፊነት ሁሉ በእኔ ላይ በመውደቁ እቸገር ነበር። የድሮ እናቶቻችን በሰንበተ ክርስቲያን ብዙ መሥራት ይጠበቅባቸው ነበርና፤ እኔም በአንድ እሑድ የመዓድ ቤት ሥራ እንድሠራ በኀላፊዋ ታዘዝሁ። ወደ ሥራ ከመግባቴ በፊት፣ ቅዳሴ እንዳስቀድስ ይፈቀድልኝ ስላት፤ ቅዱሳን አባቶቻችን፣ ሥራም ከቅዳሴ እኩል ይቈጠራል ይላሉ፣ አለችኝ። ራሴን የሥርዓቱ ተገዢ ማድረግ እንዳለብኝ ተረድቼ በቀጥታ ወደ ሥራው ገባሁ።

በሥራዬ ከልብ የሆነ ደስታ ይሰማኝ ነበር። አንድ ቀን፣ ልክ ቅዳሴው እንዳለቀ ፈጥነሽ መጥተሽ ኀላፊነትሽን መወጣት የምትችዪ ከሆነ፤ ነገ አስቀድሺ ተባልሁ። ካስቀደስሁም ሆነ ከቈረብሁ ሦስት ወራት ስላለፉኝ ደስታዬ ገደብ አልነበረውም። ግን ምን ያደርጋል፤ አመሻሽ ላይ ደግሞ፣ ሌላ ተጨማሪ ሥራ ስላለ፤ ነገ ማስቀደስ አትችዪም ተባልሁ። ምንም ንዴት ሳይሰማኝ፤ «እሺ! እግዚአብሔር ከቅዳሴው እኩል የሆነ በረከት ይሰጠኛል» ብዬ ትእዛዙን ያለማመንታት ተቀበልሁ። ማታ በጸሎት ላይ ሳለሁ፤ አንድ ሰው መጥቶ «ነይና ከግሑሳን ጋር ጸልዪ። በሰዓቱ መልሼ ስለማመጣሽ ለሥራሽ አይረፍድብሽም» አለኝ። እንዴት ልሂድ? ስለው፣ «ቀሚሴን (ጀለቢያዬን) አጥብቀሽ ያዢው» አለኝ።

እንደተባልሁት ሳደርግ፣ በአየር ላይ እንደ ተንሳፈፍሁ ተሰማኝ። ወዲያው ወደ አንድ በረኻ ደረስን። አናቱ ላይ መስቀል ያለበት ቤተ ክርስቲያንም ተመለከትሁ። በሩ አጭር በመሆኑ ወደዚያ የሚገባ ሁሉ ሊያጎነብስ (ሊሰግድ) ይገደዳል። ቤተ ክርስቲያኑ ተራ ሕንፃ ቢመስልም፣ ሰፊና የሚማርክ ዐይነት ነበር። ጸሎት የማይታጐልበት በመሆኑም፣ መንፈስን ደስ ያሰኛል። አስቀድሼ ከግሑሳኑ ጋር ቅዱስ ቍርባን ተቀበልሁ። በመጨረሻም ቡራኬ ከእጃቸው ተቀበልሁ።

ከየት ነው የመጣችሁት? ስላቸው፤ በቅዱስ እንጦንስ ተራራ ላይ ከሚገኘው፤ የግሑሳን ቤተ ክርስቲያን ነው አሉኝ። ከዚያም የተሰጠኝን ቡራኬ በእጄ እንደያዝሁ ራሴን በአቴ ውስጥ አገኘሁት። ልቤ የተሰማውን ደስታ በቃላት ልገልጠው አልችልም። የመንፈስ ደስታ ለረዥም ጊዜ አልተለየኝም። ሲነጋ ወደ ሥራዬ ከመሠማራቴ በፊት፣ ቡራኬውን በእጄ እንደያዝሁ፤ እማሆይ ኬርያ ዘንድ ሄጄ የሆነውን ሁሉ ነገርኋት። እርሷም፣ አንቺ ቈርበሻል፤ ስለዚህ ቡራኬውን ለእኔ ስጪኝ አለችኝ። እሺ ብዬ ስሰጣት፣ እኅቶች ሁሉ የበረከቱ ተካፋይ እንዲሆኑ ለሁሉም አብቃቅታ አከፋፈለቻቸው።

የእናት ኄራኒ፣ ጽናት ይህ ከእግዚአብሔር የምታገኘው ታላቅ ትምህርት በመሆኑ፣ አገልግሎቷን የምትፈጽመው በታላቅ ፍቅርና ትጋት ነው።

በአንድ የአቡ ሰይፈን በዓለ ንግሥ ዋዜማ፤ እመምኔቷ ሁላችንንም መነኰሳይያት ከገዳሙ ውጭ በሚገኘው የአ.ሰ.ቤ.ክ.፤ የምሽቱ ጸሎት (ሥርዓተ ማዕጠንት) ላይ እንድንሳተፍ ፈቀደችልን። ያም ሆኖ፣ እኔና አንዲት መነኩሲት ከአጠገቡ በሚገኝ የእ.ቅ.ድ.ማ.ቤ.ክ. እንድንሳተፍ ታዘዝን። ስለዚህ እኔ ወደታዘዝሁበት ከመሄዴ በፊት፤ ወደ አ.ሰ.ቤ.ክ. ጎራ ብዬ ከቅዱስ ሥዕሉ ፊት ሻማ ለማብራት ፈለግሁ። ከውስጤ ውስጥ ደግሞ «ይህን ብታደርጊ አቡ ሰይፈን ያዝንብሻል» የሚል የትዝብት ድምፅ ይሰማኝ ነበር።

የእመምኔቷን ትእዛዝ ለመፈጸም እፈልጋለሁ። አንተ ዘንድም መምጣት እፈልጋለሁ። ስለዚህ ትክክለኛውን መንገድ ምራኝ ብዬ አቡ ሰይፈንን በጸሎት ጠየቅሁት። በልቤ ይህን እያሰላሰልሁ፤ ከሁለቱ ወደ አንዱ ለማምራት በምራመድ ጊዜ፣ ፊቴን ወደ አቡ ሰይፈን አቅጣጫ ስመልስ፤ እግሬ አልንቀሳቀስ አለኝ። ወደ እመቤታችን ስመልስ ደግሞ ያለ ችግር እራመዳለሁ። የተፈቀደልኝ ወዴት መሄድ እንደ ሆነ፣ በእንዲህ ያለ ሁኔታ ስለተረዳሁ፣ «ፈጣሪዬ ይቅር በለኝ። ከዛሬ ጀምሮ የታዘዝሁትን ሁሉ ዐይኖቼን ጨፍኜ ያለ ማንገራገር እቀበላለሁ» ብዬ በፊቱ ቃል ገባሁ።

ከጸሎት መልስ፣ ለእመምኔቷ ስነግራት፤ «እግዚአብሔርም አቡ ሰይፈንም፣ ከመሥዋዕት መታዘዝ ይበልጣል እያሉሽ ነው። መታዘዝ የተወደደ መሥዋዕት ነውና» አለችኝ። በእርግጥም ታዛዥነት የመነኮሳት ጥሪታቸው ነውና፣ ታዛዦች በጸሎት የጠየቁትን ሁሉ እግዚአብሔር ይፈጽምላቸዋል። እኔም ከዚያን ጊዜ ጀምሮ፤ በእመምኔቷ የታዘዝሁትን ሁሉ፣ ቃል በቃል መፈጸም ጀመርሁ። እውነተኛ ታዛዥ እየሆንሁ በሄድሁ ቍጥር ደግሞ ሕሊናዬ ንጹሕ፣ ልቤም ደስተኛ ይሆናል። ያም ሆኖ ፈታኙም አላረፈልኝምና፣ አንዱን መሰናክል ሳልፍ ሌላ እየተካ ይከታተለኝ ነበር።

ምንኵስና እንደተቀበልሁ ሰሞን፣ ረድ ሆኜ የማገለግላትን መነኩሲት፤ ጠላት አድርጎ አስነሣብኝ። ይህም ስላልበቃው፣ እመምኔቷን ጨመረልኝ። መነሻውም፣ እመምኔቷ ኄራኒ የታለች? ብላ በጠየቀች ጊዜ፤ «ትንሽ ዐረፍ ልትል ወደ በአቷ ሄዳለች» በማሰኘት ነው። እመምኔቷ ወዲያው አስጠርታኝ፣ «አሁን የጀመርሽውን ሕይወት ትተሽ፣ ገዳሙንም ለቀሽ ወደ አባትሽ ቤት ተመለሺ» አለችኝ። የዛሬን ምሽት እዚህ አሳልፌ ነገ ከቅዳሴ በኋላ እንድሄድ ፍቀጂልኝ ብዬ ብለምናትም፣ ምንም አልመሰላትም። ምንም እንኳን፣ ቀኑ እየመሸ ቢሆንም፤ አባትሽ ቤት ሂጂ በማለት ጸናች። አንቺ ታዛዥ አይደለሽም፣ እስካሁን ስታደርጊው የነበረው መልካም ሥራም የማስመሰያ ሽፋን ነው፣ ብላ ክፉኛ አወገዘችኝ። በመጨረሻም ከዕንባዬና ከልመናዬ ብዛት የተነሣ፤ አድሬ በጠዋት እንድወጣ ፈቀደችልኝና እዚያው አደርሁ።

ሌሊቱን ሁሉ እያለቀስሁ «ከመመንኰሴ በፊት ቢሆን ኖሮ ምንም አልነበረም። አሁን ግን እንዴት ነው ከገዳም (ከበአቴ) ወጥቼ መሄድ የምችለው? ይህ እን

ዴት ይቻለኛል?» እያልሁ ስጸልይ፥ አቡ ሰይፊን መጥቶ «አይዞሽ አታልቅሺ! ይህ ሰይጣን ያስነሣብሽ ክፉት ነው። እመምኔቷን አነጋግሬአታለሁ። ስለዚህ የትም አትሄጂም» አለኝ። በጠዋት ተነሥቼ ካስቀደስሁ በኋላ፥ ወደ እማሆይ ኄርያ ዘንድ ሄጄ «እናቴ ይቅርታ አድርጊልኝ። በቅርብ ጊዜ እንደማይሸም ተስፋ አደርጋለሁ» ብዬ የስንብት ቃል ተናገርሁ።

እቅፍ አድርጋ ሳመችኝና፥ «አንቺ ውዷ ልጄ ነሽ። አቡ ሰይፊን፥ በአንቺ ምክንያት ሌሊት መጥቶ ወቅሶኛል» አለችኝ። ነገር ሁሉ ለበጎ ነው እንዲሉ፥ ከዚህ ጊዜ ጀምሮ በልቧ ውስጥ ልዩ ሥፍራ አገኘሁ። በቀጥታ የእርሷ ደቀ መዝሙር አደረገችኝ። እኔም በትጋት አገለግላትና መጽሐፈ ገነት፣ የቅዱሳን ሕይወት እና "The Apophthegmata" የተሰኙትን መጻሕፍት አነብላት ነበር። አባቴ ወደ ቤት ሊወስደኝ ሲመጣ፥ እማሆይ ኄርያ በፍጹም እንደማይሆን ነገረችው። እኔንም ከማንኛውም ከጠላት ፈተና እንድጠበቅና ጽኑ እንድሆን ትመክረኝ ነበር። «ሰማዕትነትን እንደምትናፍቂ አውቃለሁ። አይደለም እንዴ? የልብሽ መሻት ይህ እንደመሆኑ፥ ራስሽን ካዋረድሽ፣ ትሑት ከሆንሽና ድካምሽን ሁሉ በጸጋ ከተቀበልሽ፤ ይህ ከሰማዕትነት እኩል ነው» አለችኝ።

በዚህ ግራ በገባውና ምስቅልቅሉ በወጣ የዘመናችን ዓለም ውስጥ፤ ሰይጣን ኃይሉ ባየለና በከፋበት፣ እውነትንና ብርሃናዊ መንገድን ለማጥፋት እኩያን መናፍስት ከክፉ ሐሳባቸው ጋር ነቅተው በቆሙበት፥ በዚህ ዘመን መካከል ላይ፣ እናታችን ኢሬንን ደግሞ በልዩ ገጽታ እናገኛታለን። ወደ መንግሥቱ የሚያደርሰውን መንገድ፤ በተጋድሎ ብርሃኗ ትሞላውና፥ ለልጆቿም መንገዱን ታሳያቸው ዘንድ፤ እግዚአብሔር የመረጣት ቅድስት እናት ናትና። በእርሷና በሌሎችም ቅዱሳን አበውና እማት መንፈሳዊ ሕይወት፣ ምልጃ፣ ጸሎት አማካይነት፤ እግዚአብሔር የቁጣውን ሰይፍ ወደ ሰገባው መልሶ በምሕረት እጆቹ ይዳብሰናል። ይሁን ይሁን ይደረግልን! አሜን።

ኡምና ኄራኒ ከልጅነት እስከ ምንኩስና ያሳለፈችውን ሕይወት በዚህ እናጠቃልላለን። የቀጣይ ሕይወቷን ውጣ ውረዶችና፤ ፈተናዎቿንና መሰናክሎቿን በምን መንገድ አሸንፋ እንደተወጣች፤ ከዚህ ክፍል ቀጥሎ በሚገኘው፥ በሦስተኛው ክፍል አቅርበናል። ረድኤተ እግዚአብሔር አይለየን። አሜን!

ክፍል ሣስት

(፫)

የጣማፍ ኄራኒ፥ ገዳማዊ ሕይወትና የክብሯ አድማስ።

Tamav Eren & Glorious Horizons in Monastic Life.